

A munka

1

Tél volt, amikor beszélni kezdtek róla.
 „Mintha egy hang szólna hozzánk, és
 mi nem hallanánk őt.” Hát... — kezdtem,
 aztán belém fagyott a mondat. „Mert
 nem akarnak hallani — mondta a hang —;
 szégyellnének engem. Ugye te szeretni
 fogsz, ha tömör éjszakákon hozzád
 dörgölözöm? Vigyél haza, zárj pincébe,
 mint egy beteg gyereket. Sokat tudnék
 mesélni rólad.” Én most... — mondtam, és
 elszorult a torkom. — Én most hazamegyek,
 mert nem tetszik, amiről beszéltek.
 ...És egy hanggal a zsebemben elindultam
 a latyakos havon. Éjszaka enni adtam neki.
 Másnapra megnémult.

2

Mégsem tudom magára hagyni. Ígéretet tett,
 és nekem szükségem van a tudására. Ha kell,
 a puszta emlékéből építem újra — gondolom.
 Tervezni kezdek. A munka első fele: szobrot
 állítok neki. Figyelmesen és gyorsan
 dolgozom: ahol megsűrűsödik a levegő, követ
 rakok az anyagtalan modell helyébe. Nem
 művészet; puszta térgeometria. Pár hónap után
 úgy érzem: a hang helyettesíthető szobrokkal.
 Vitrinembe büszkén állítom a legvalódibbakat.

3

Nem sokkal később a házamba vendégek gyűlnek.
 Szimatot kaptak. Ez lesz tehát a munka második fele:
 az önvédelem, a hazugság. Szobrokat készítek
 a semmiből, mint látják — mondom. „Ez furcsa.
 Egy téli napon azt hittük, egy hang szól hozzánk,
 de mi nem halljuk őt. Ilyesfélének képzeltük,
 mint ezek. Azóta azt gondoljuk, veszélyes lehet.”
 Sajnos tévednek — mondom, és összeszorul a torkom, —
 én csak a munkámat végzem.